

Hladový kurz

Hladový kurz - den první

Ten kurz je od začátku jedna velká blbost. Bez jídla a pití nikdo nevydrží dlouho.

Jsem s věřícími lidmi, kteří nepotřebují jíst ani pít a živí se energií ze světla, z vesmíru a ze vzduchu. Já ovšem nepotřebuju hubnout, ani se nechci postit. Jen chci vědět, jak to funguje. Odhalit podvod a napsat o tom všem článek. Jsem novinářka a chci být slavná.

Jen aby mi tady nevymyli mozek, říkám si a prohlížím si středně velký penzion plný truhlíků s pestrobarevnými květinami, které vypadávají z každého okna. Ubytováváme se všichni společně ve velké tělocvičně. Na jedné straně matrace pro každého, na opačné straně společenská část pro přednášky a výukové filmy. A uprostřed místo pro cvičení třikrát denně. V každém rohu té velké prostory stojí obrovský, krásně vzrostlý fikus v květináči se stovkou světle zelených listů velkých jako lopaty.

Nadechnu se, plna optimismu. Pět dní bez jídla vydržím, vodu budu pít z kohoutku a pro všechny případy mám v kufru oříšky, čokolády a láhev červeného vína. Já vám dám pobyt bez jídla a pití.

Hladový kurz - den druhý

Nikdo nás tady ale k ničemu nenutí. Ani k hladovění, ani k žíznění. Osmnáct mužů i žen různého věku, postav a profesí má na povel organizátorka kurzu Elvíra. Vysoká, krásná, štíhlá blondýna, jejíž stáří nejde přesně odhadnout. Obliny má na všech správných místech, nosí obtažené legíny a upnutá trička odhalující vypracované břicho, až jsem se přistihla, že ji trochu obdivně, trochu lačně a hodně závistivě pozoruju. Může jí být čtyřicet, ale i o dvacet let víc. Dneska to u udržovaných žen prostě nedokážete odhadnout. Na stolech kolem dokola tělocvičny stojí konvice s vodou i se zeleným čajem a na policích vedle živých kytěk v květináčích spousta literatury o breathariánství.

Já ovšem mám celou materii předem nastudovanou. Podle breathariánů sice lidské tělo jídlo ani pití nepotřebuje, ale z vědeckého, biologického i lékařského hlediska jde o nebezpečný mýtus, který odporuje základním fyzikálním zákonům zachování energie a metabolickým procesům člověka.

„Nepotřebujete nic jiného než naučit se správně dýchat, abyste z vesmírné prány získali pro tělo co nejvíc živin,“ opakuje úvodní přednášku Elvíra a učí nás správně se nadechovat, zadržovat životodárný vzduch a v těle všechny živiny, a naopak vydechovat nepotřebné zplodiny a zbytky. Snažím se vtahovat břicho k bránici, koulet očima, meditovat, provádět roztodivné jógové cviky a otáčet hlavu kolem dokola. A přitom všem pozorovat Elvíru, jestli se někde za rohem necpe zakázaným jídlem.

Jsem nejpodezíravější ze všech. Nepotřebuju se postit, vyčistit tělo ani absolvovat duchovní transformaci, o níž se tady hodně diskutuje. Nestojím o meditaci ani o osvobození o závislosti na materiálním světě. Chci jen proniknout pod povrch a pochopit, jak celý podvod funguje. Můj zápisník je už plný poznámek. Nespouštím Elvíru z očí a nenápadně ji následuju na

záchod, když vyjde před penzion se projít nebo když odpočívá o přestávce v křesle na zahradě. Nic podezřelého jsem ale neobjevila. Elvíra je neustále s námi. Skutečně nikdy nepije ani nejí. Na toaletu chodí jednou denně, ale povětšinou si tam upravuje dlouhé husté vlasy, místo aby se zavřela do kabinky. Spí s námi v tělocvičně na stejné nafukovací matraci, na jaké nás nocuje všech osmnáct.

Mluví s námi a na nás, přednáší nám, předcvičuje, dotýká se nás, odpovídá na naše dotazy. Nikdy se nezlobí, ani když se jí někdo táže drze, útočně nebo na hodně naivně. Nikdy se nerozčiluje, nikdy nezvyšuje hlas. Nese se jako víla na vodě a všichni ji absolutně zbožňujeme. Protože je úplně dokonalá.

Hladový kurz - den třetí

„Dnes vaše těla předcházejí ze stavu ketózy do autofagie,“ vysvětluje nám hned ráno. Prochází mezi námi a každému svou něžnou rukou spočine na rameni. „Kromě úbytku hmotnosti začíná buněčná obnova vašeho těla a snižují se zánětlivé procesy. Sami sebe začínáte léčit.“

Jsem bez jídla třetí den a cítím se poněkud unaveně. To všechno je ale normální důsledek hladovění. Kvůli tomuhle efektu, kvůli aurofagii, lidé jezdí na očistné kurzy a pravidelně absolvují několikadenní půsty. Detoxy jsou v dnešní přežrané době velkou módou. Několik mých kamarádech je absolvovalo a dopodrobna mi pak vyprávěly, jak kurzy probíhají.

„Vaše tělo už zahájilo vnitřní úklid,“ tvrdí Elvíra a zastavuje se u mě. „Tento očistný proces je pro vaše tělo velmi náročný, proto ho doprovází únava, závratě, nevolnost, bolesti hlavy nebo porucha rovnováhy.“

Položí dlaň své ruky na mé rameno. Cítím jsem se přesně tak, jak Elvíra popisuje. Unavená, malátná, ospalá. Ale těší mě, že se mě dotýká o chvilku déle než ostatních. A ne, nemám přitom žádné erotické pocity. Prostě mě těší její zájem a podpora.

„Hlavně pokračujte ve správném dýchání, jak jsme se to učili první a druhý den,“ uklidňuje mě Elvíra, pustí mé rameno a přejde dvěma kroky k dalšímu účastníkovi kurzu. Zhluboka jsem se nadechnu, na chvíli jsem zadržím dech a teprve za chvíli pomalu jsem vydechnu. Hlava se mi přestane točit a svět se zase vrátí do svých kolejí.

Elvíra zatleská, čímž ukončí toto cvičení a pošle nás na matrace odpočívat. Pomalu se přesouváme k místu pro odpočinek, jedna mátoha se vleče za druhou. Některým z nás musí Elvíra pomoci v chůzi a při udržování rovnováhy. Každého, kdo kolem ní projde, lehce a něžně pohladí po zádech.

Zhroutím se na svou matraci, sáhnu po mobilu a píšu zprávu svým rodičům. „Jsem živá a zdravá, duši d'áblu jsem neupsala, ale mezi cvičením, přednáškami a filmy spím a cítím se, jako kdybych zdolávala velehory.“

Koukám malátně na displej, ničeho víc dnes už nejsem schopná. Máti si mou zprávu okamžitě zobrazí a hned začal psát odpověď.

„To je ale dost podivné. Měla bys být plná energie.“

Nemám sílu máti odpovědět. Zavírám oči a okamžitě spím.

Hladový kurz – den čtvrtý

„Každý organismus je jiný,“ řekne vlídně Elvíra, když jí cituju matčiny informace, které vydávám za rozbor umělé inteligence. „Je pochopitelné, že každý z vás reaguje na útlum výživy jinak. Právě teď přecházíte od normální lidské stravy k přijímání energie z vesmírné prány. Nemůžete se divit odlišnostem. Poslouchejte své tělo, drobně se napijte, pokud tekutiny potřebujete. Můžete si jen vypláchnout pusu a pak vodu zase vyplivnout. Vaše mozky by teď měly naopak reagovat rychleji a měly byste lehčeji chápat souvislosti,“ řekne Elvíra mile a opět mě pohladí po rameni.

Zavřu oči a unaveně se opřu do opěradla židle. Můj mozek reaguje zpomaleně, jako kdybych byla opilá nebo zfetovaná.

Kdosi v sále položí dotaz na zdravotní kontraindikace. Prohlížím si další účastníky a přemýšlím, kdo z účastníků kurzu má pochybnosti a kdo je naopak nadšený, okouzlený, zamilovaný. Přestávám poslouchat výklad o tom, jak astrální síly nahrazují běžně užívané léky. Oči mi bloudí po velké místnosti. Květiny v květináčích se zdají povadlé, jako kdyby je dlouho nikdo nezaléval. To asi dělá to letošní vedro. Vedle mě sedí manželský pár, Blanka a Michal, kteří si často polohlasem povídají. Ráda si povídám i já s nimi. Vesmírnou pránu se dívají podobně skepticky, ale stejně jako já se zúčastňují všech přednášek, promítání filmů i cvičení.

„Teď se běžte projít ven nebo si na hodinu odpočinout. Pak se sejdeme a já vám promítnu další film,“ řekne Elvíra, jako obvykle projde mezi námi a na rozloučenou každého z nás pohladí.

Nemám v sobě žádnou energii. Asi strávím tu hodinu tady, v křesle, při rozjímání. Meditace je mimochodem podle Elvíry velmi vhodná odpočinková aktivita, která slouží k udržení vesmírné energie v těle.

Dovnitř tělocvičny místnosti vejde dívka se psem na vodítku. Elvíra se k ní sehne, přivítá ji a krátce psa podrbe za ušima.

„To je naše dcera,“ řekne Blanka, pomalu se zvedne z křesla a jde se s dcerou přivítat.

„Pořídila si úplně potrhle štěně,“ vysvětluje mi zatím Matěj. „Lítá jako blázen, a když ho na chvíli vypustíte, hodiny nejde chytit. Splašenec jeden.“

Štěně se rve z vodítka, jako kdyby se chtělo utrhnout, a snaží se vyšplhat na jeden z těch krásných fikusů, co stojí v každém rohu. Blanka zatím představuje svou dceru Elvíře, vzájemně se objímají a podávají si ruce. Elvíra se znovu skloní ke štěněti, které se zklidní jako zázrakem a zálibně se nechává hladit.

Všichni společně vycházíme na zahradu. Nikomu se nechce chodit někam daleko, a tak se sesouváme do zahradních lehátek, někteří si lehají do trávy, odpočívají, opalují se, někdo kouří. Elvíra se ještě jednou pomazlí se štěnětem a pak se jako jediná z nás čile vrací do domu. Ležím v lehátku a pozoruju Blanku s Michalem, jak sedí na zahradě a povídají si. Štěně se stočí do klubíčka a usne. Asi ho unavili všichni ti lidi kolem, nové pachy a dojmy.

Cítím se skleslá a bez nálady. Nemám žádné výsledky pátrání ani podklady pro investigativní článek. Neobjevila jsem nic tajemného ani podezřelého. Na co si to tady proboha hraju? Mám špatnou náladu z nedostatku jídla, ze samoty nebo ze zklamání? Můj pohled se přesune k penzionu. Elvíra stojí na balkóně prvního patra a zalévá květiny, které jsem při příjezdu tak obdivovala. Připadají mi unavené, napůl uschlé, jako kdyby ztratily barvu nebo jim chybělo něco životadárného v zálivce. Elvíra zachytí můj pohled, usměje se a zamává mi. Potěší mě to a hned se cítím o maličko lépe.

Hodinová přestávka rychle uplyne a všechny mátohy se pomalu přesouvají dovnitř. Štěně kupodivu není k neprobuzení, a tak je dcera mých známých vezme do náruče. Zdá se mi to? Nemá to děvče už po hodině podobně vláčné pohyby jako my? Že by byla únava z nedostatku jídla nakažlivá?

Jsem tu už čtvrtý den. Přestávám věřit, že něco podvratného objevím. Všichni jsem mátožní, unavení a skleslí. Dokonce se spolu už ani moc nebavíme. Jen tak sedíme v křesílkách, při cvičení se ulíváme a k aktivitě se nevzchopíme ani ve chvílích, kdy nás obchází Elvíra a klade nám svou dokonalou dlaň na rameno, na záda, na stehna. Není v tom nic erotického ani nemravného. Zjevně ani tohle tajemství tu neobjevím. Přestávám mě bavit ji pozorovat a pronásledovat. Naopak se občas zvednu sama a jdu na toaletu se napít nebo si opláchnout obličej, abych se trochu probudila. Nepřeju si nic jiného, než aby už byl zítřek a já se vrátila do normálního světa, v němž jsem normálně plná života a aktivity.

A taky se pořádně najím a napiju. Zjevně nejsem vhodný typ na život z vesmírné prány. Já prostě potřebuju k životu maso, zeleninu, sladkosti a alkohol.

Hladový kurz – den pátý

„Dnes se tedy spolu rozloučíme,“ říká Elvíra a posmutněle si nás jednoho po druhém prohlíží. „Někteří z vás budou možná v nastartovaném procesu pokračovat, jiní se vrátíte do normálního života. Pokud se znovu rozhodnete jíst, doporučuji vám postupný náběh k normální stravě, aby si vaše těla navykla na lidskou stravu. Začnete ovocnými a zeleninovými šťávami a čaji. Pak si dejte slabý vývar nebo jogurt. Běžné jídlo až příští týden,“ dořekne Elvíra, zastaví se u mě a na rozloučenou mě chytí za ruku. Její dlaň je teplá a plná síly, na rozdíl od té mé, ledové a bezvládné jako leklá ryba. Zřetelně cítím, jak její rukou proudí čerstvá krev. Zato ve mně všechno umírá. Je mi smutno a jsem promrzlá, i když venku se odehrává parné léto. Spotřebuju jsem všechny síly, abych si vůbec sbalila věci do kufru.

Zhroutím se do křesílka. Nedokážu ani vstát, dojít k auto, naložit do něj věci a odjet. Vedle mě v křesílkách stejně zmoženi spočívají i Blanka s Michalem. Beze slov otevřenými dvoukřídlými dveřmi pozorujeme, jak ostatní odjíždějí.

A pak je ticho a jsme tu jen my čtyři. Já, Blanka, Michal v křesílkách a Elvíra, která vyprovodila poslední a teď se zvenčí vrací dovnitř.

„Nechcete tady ještě pár dní zůstat?“ řekne Elvíra.

Nechci, volá všechno v mé hlavě i v mém srdce, ale nevypadne ze mě ani slovo.

Oči mi opile plují po velké místnosti, ve které jsme pět dní seděli, spali, sledovali filmy a přednášky a cvičili dno pánevní, oči, konečník, svaly v ústech. Vidím, na čem se můj pohled

zastavuje, ale nejsem schopna to ani vnímat. Květiny podél zdí jsou navzdory každodennímu Elvířinu zalévání suché, nebarevné, definitivně zničené. Stonky i listy se sklánějí k zemi. Veliký fikus vypadá jako starý zaprášený složený slunečník.

Elvíra položí jednu svou pěstěnou dlaň na rameno Blance a druhou Michalovi. I oni vypadají šedivě a mrtvě, zatímco Elvíra je krásná, energická a plná života.

Nechci tady zůstat, ale nedokážu to vyslovit. Jsem tak slabá, jako kdyby ze mně někdo vysál všechnu krev. Nedokážu se ani pohnout.

Už chápu, odkud čerpá Elvíra svou krásu, svou energii. Z živých bytostí, z lidí, ze zvířat, z kytěk. Je mi jasné, že stejně mrtvé jsou teď i všechny květiny, které zdobí okna a balkóny.

Elvíra se na mě usměje a já vím, že tenhle úsměv patří jenom mně. Nikdo jiný živý už tu není. Všechno ostatní vysála do poslední kapky.

Položí mi dlaně na ramena a já se cítím poctěna, navzdory tomu, jak rychle ze mě unikají zbytky života. Jak je ze mě vytahuje. Pomalu a definitivně. Po jednom joulu. Po jedné kilowathodině. Po jediném voltu. Posledním.

Už jsem jen prázdná nádoba...

Poslední můj pohled patří velkému fikusu v květináči v rohu tělocvičny. Je suchý, listy jsou zaprášené a plné pavučin.

To ale já budu za okamžik taky...